

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE MARTELTOREN

N° 2726

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Marteltoren

HOOFDSTUK I.

DE LIEVELINGSVROUW VAN DE MAHARAJA

Het was ongeveer negen uur in de avond, toen een eigenaardige stoet trok langs de bosweg, die voert van Dailak naar Jumla, in Nepal, een van de voorname provincies van India.

Voorop liepen twee muzikanten, wier huid, koperkleurig, als gepolijst brons glansde in het maanlicht. Zij droegen alleen een witte heupdoek en een kunstig gevouwen hoofddoek, en bespeelden

met vaardige hand een paar eigenaardige hele lange trommels, vervaardigd uit het tussenstuk van een dikke bamboestengel, ongeveer twee decimeter in doorsnede, en aan weerskanten bespannen met de huid van een zebu.

Zij sloegen op deze trommel met de tot een vuist gebalde hand en de instrumenten gaven een gedempte, wonderlijk geheimzinnige klank, die enigszins leek

op het aanhoudend rommelen van een ver onweer.

Twee soldaten volgden hen op de hielen, van kop tot teen in een glanzende maliënkolder, die hen tot op de knieën hing, en daar puntig was uitgesneden. Hun benen staken in een nauwsluitende broek van leer, ook al bezet met metalen schubben. Op hun hoofd rustte een helm van zwart gepolijst staal, die ook de oren bedekte, en die aan de achterkant overging in een los afhangend stuk leer, en ook dit was met maliën bezet. Boven op deze helm stond een stalen punt en de neus van de soldaten werd beschermd door een soort grendel, die aan de voorkant van de helm op en neer kon worden geschoven. Zij hielden met de linkerhand een blinkend rond schild vóór de borst en droegen in de rechter een grote lans, eindigend in een zeisvormige punt, voorzien van twee weerhaken, een vreselijk wapen in de hand van een geoeftend man. Aan hun linkerzij hing, aan vergulde kettingen, een krom zwaard met een ivoren greep in een schede van rood fluweel, met koper beslagen. Zij liepen langzaam, op de eentonige cadans van de trommels.

Achter hen volgden vier slavinnen, allen donkerbruin van tint, met gloeiende zwarte ogen, die nauwelijks verborgen bleven achter de dunne sluiers, en met het bovenlijf zo goed als helemaal ontbloot. Zij droegen om het middel een gouden gordel waaraan de wijde, zijden broek was bevestigd, die nauw om de enkels sloot, en de blote voeten staken in een soort sandalen van verguld leer. Het ravenzwarte haar hing bij twee van hen tot over de knieën, terwijl de beide anderen het hadden opgestoken in een grote wrong, die boven op het hoofd lag.

Nu kwam er een buitengewoon grote, zogenaamde witte olifant aanstappen, dat wil zeggen van een hele lichtgrijze kleur. Het reusachtige dier, door een kornak bestuurd, die schrijlings op de nek zat, vlak achter de oren, en het dier met zijn naakte benen bestuurde, liep langzaam verder, nu en dan de slurf bewegend, of zachtjes met de reusachtige

oren klapperend. Over de rug was een schabrak geworpen van goudbrocaat, en midden daarop stond een soort miniatuurtempel van verguld hout, sierlijk met arabesken bewerkt en door de hand van een kunstenaar gebeeldhouwd.

Daarin zat, met gekruiste benen, een zwaar gesluierde vrouw, van wier gezicht niets anders te zien viel dan een gedeelte van het gladde, maar weinig gebruikte voorhoofd, en de grote glanzende, diepzwarte ogen. Zij zat een beetje voorover, de handen in de schoot gevouwen en scheen zich half in slaap te laten wiegen door de regelmatige stap van haar rijdier.

Op een paar passen achter de olifant liepen nog twee slavinnen, en de stoet werd gesloten door vier fakkeldragers, gekleed evenals de trommelaars.

In de verre omtrek viel geen levend wezen te bespeuren en dat was ook niet te verwonderen, want men bevond zich hier in een vrij dun bevolkte streek en ruim honderd mijlen van de spoorweg, die het overige binnenland in alle richtingen doorkruist.

Sonaripur was de dichtstbijzijnde stad aan deze spoorweg en zij lag op bijna 150 kilometer van de plek, waar de eigenaardige stoet nu langzaam verder trok.

Maar eindelijk scheen de stoet het doel van de tocht te hebben bereikt.

Het smalle bospad verbreedde zich en daar op een open plek van het woud stond een tempel, waarvan de spitse torens scherp afstaken tegen de donkerblauwe nachthemel. Het gebouw was helemaal wit gepleisterd, maar het scheen slecht te worden onderhouden.

Ook hier was geen levend wezen te ontdekken.

De stoet hield halt. Vlug als een aap liet de kornak zich van de nek van de olifant glijden, waarna het machtige dier dadelijk gedwee de knieën boog en op de grond zakte.

De vrouw, die op de rug van het dier de reis had gemaakt, opende een deurtje in de miniatuurtempel en liet zich toen op de grond glijden.

Een van de fakkeldragers, een grote fellah met vurige, schitterende ogen,

kwam haastig toeschieten om haar te helpen, maar de vrouw wierp hem door haar dunne sluier een koele blik toe, wendde zich van hem af en richtte haar passen naar de boogvormige ingang van de tempel.

De tempeldeur was stevig gesloten, maar de vrouw opende haar met behulp van een kleine gouden sleutel, die aan een dunne ketting van hetzelfde metaal om haar pols was bevestigd.

Zij stond nu in een voorportaal, waarvan de vloer was ingelegd met een mozaïek van bontgekleurd marmer.

De vrouw had haar sandalen uitgedaan en schreed nu op haar blote, kleine voeten naar de deur, het hoofd gebogen en de armen over de borst gekruist, terwijl de slaven op enige afstand bleven.

Zij duwde de deur wijd open en stapte de eigenlijke tempel binnen. Het was een tamelijk grote ruimte met op de vloer marmeren platen van verschillende kleuren en die overdag licht ontvingen door een veertiental smalle, hoog aangebrachte ramen, zeven aan de noord- en zeven aan de zuidkant.

Achter in de zaal, het gezicht naar het oosten gewend, stond een heel groot beeld, voorstellende de Godin Vishnoe in zittende houding en de benen over elkaar gekruist. Het beeld was bijna drie meter hoog en vervaardigd uit brons. Het was beslist een meesterhand die het gewrocht had en het leek alsof het geweldig grote beeld elk ogenblik tot het leven zou worden gewekt.

De rechterhand van het beeld rustte op een van de knieën, de linkerhand hield een lotus vast, het zinnebeeld van de Brahmaanse godheid.

Midden in het voorhoofd van het afgodsbeeld was een robijn van zeldzame grootte en schoonheid bevestigd. Het leek een hele grote druppel bloed, die naar alle kanten licht uitstraalde, een zogenaamde sterrobijn.

De vrouw schreed langzaam dichterbij, terwijl haar lippen gebeden prevelde, nog altijd met de armen over de borst gekruist en vóór het beeld gekomen, zonk zij op de knieën neer en raakte met het voorhoofd de koude marmeren platen aan.

Zij bleef zo geruime tijd liggen, richtte zich toen op, zodat zij op de hielen kwam te rusten en prevelde met zachte, eentonige stem haar gebeden.

Na verloop van een uur ongeveer stond de vrouw op.

De stoet vormde zich opnieuw en de terugweg werd aanvaard.

Uren achter elkaar trok de stoet, onder het doffe gerommel van de trommels door het woud, totdat Dailak bereikt werd een welvarende stad, op ongeveer 50 mijlen ten westen van de Bheri.

Het is de residentie van een van de talloze Indiase vorsten, die zich in de dagen, waarop dit verhaal zich afspeelt, voor de overgrote meerderheid zich onderworpen hadden aan New Dehli.

De Maharaja van Dacca, een van die vele kleine vorstendommen, behoorde tot een trots geslacht van heersers, die zich pas heel laat had onderworpen.

De regering in New Dehli, meestal goed ingelicht omtrent de stemming onder de inheemse stammen, wist wel dat zij de Maharaja van Dacca, Ram Kazilbash, goed in het oog moest houden, daar zij hem maar weinig vertrouwde en bang was, dat hij zeker tot de eersten zou behoren, die het vaandel van de opstand zouden zwaaien, zodra daartoe het sein mocht worden gegeven.

Hij was nog jong, nauwelijks veertig jaar, hartstochtelijk, wraakgierig en buitensporig trots op zijn afkomst, ofschoon zijn vorstendom tot een van de kleinste in heel Nepal behoorde.

De stoet zwenkte nu een voorplein op, waar aan het einde zich een bouwwerk verhief, of liever een complex van gebouwen; dat was de residentie van Ram Kazilbash, eeuwen geleden door een van zijn voorouders gebouwd.

Het complex bestond uit een hoofdgebouw, deels uit marmer opgetrokken, met vier torens op de hoeken en omringd door een zestal andere, en kleinere gebouwen, bestemd om het personeel onder te brengen.

Er kwamen direkt slaven aanrennen, waaronder een paar gitzwarte, kroeskoppige negers, alleen gekleed in een smalle lendedoek, zodra het gerucht van de trommels opdoemde, want zij kwamen

de lievelingsvrouw van de Maharaja, Sherah verwelkomen en namens de meester begroeten.

Sherah steeg weer van de olifant en werd haastig naar haar vertrekken geleid, die naast de gemeenschappelijke harem waren gelegen, waar zich een dertigtal schone vrouwen ophielden, enigen bijna zuiver blank, anderen lichtbruin van huid, en drie of vier van een donkerder tint, bijna zwart, zoals de Nubiërs en de Ethiopiërs.

Maar toen Sherah slechts een paar minuten later haar vertrek verliet, om naar de weelderige tuin te gaan, die zich kilometers ver achter het vorstelijk verblijf uitstreckte en juist de brede waranda had bereikt, waarboven zich een afdak bevond, door zware marmeren pilaren gesteund, had er een incident plaats, dat aan het hof van een westers vorstendom onbestaanbaar zou worden geacht. De bevolking van India bestaat uit verschillende kasten, waarvan alleen de zogenaamde onaanraakbaren als paria's worden beschouwd. De andere kasten mogen onderling van zeden verschillen, alle beschikken over dezelfde trots en voelen zich, rijk of arm, gelijk en in staat, om tot een hoog ambt geroepen, dit even goed en bekwaam te bekleden als wie ook.

Vandaar dat sommige lijfeigenen alleen berustten in hun lot uit angst voor straf. Het personeel aan het hof van Ram Kazilbash maakte hierop geen uitzondering.

Plotseling trad er van achter een dezer gedraaide kolommen een fellah te

voorschijn, die Sherah, de lievelingsvrouw van zijn heer, met een kort gebaar van zijn naakte, bruine arm terughield.

Sherah stond stil, keek de fellah van het hoofd tot de voeten aan, en vroeg toen ongeduldig :

— Wat is dat, Daoud? Wat wilt jij? Hoe durft jij mij tegemoet treden? Maak plaats!

— Niet voordat u mij gezegd hebt, Sherah, dat ik niet vergeefs smacht naar de aanraking van je kleine hand en je rode lippen?

— Wat, jij dwaas! riep Sherah nijdig uit. Wilt je, dat ik je met de zweep zal laten ranselen? Ben jij krankzinnig? Weet je wel, dat het mij maar één woord hoeft te kosten, om u deze brutaliteit met de dood te laten boeten? Verdwijen en dank er Vishnoe voor, dat ik mijn bedreiging niet direkt ten uitvoer breng.

De fellah liet een dof gekreun horen, en een ogenblik was het alsof zijn sidderende hand tastte naar de kromme dolk met de palmhouten greep, die in zijn gordel stak. Hij beheerste zich met de uiterste moeite en zijn gezicht had een vale kleur gekregen en sissend kwam het over zijn lippen :

— De trots heeft je verblind, nu de meester je tot zijn lievelingsvrouw heeft verheven. Maar je zult er voor boeten, dat zweer ik je bij Brahma, en je vernedering zal verschrikkelijk zijn.

Sherah echter wendde zich met een ongeduldig gebaar van hem af, en ging het huis weer binnen.

HOOFDSTUK II.

DE WRAAK VAN DAOUD

Het was ongeveer een kwartier later, toen een bruine gedaante geruisloos door een van de vele gangen van het paleis van de Maharaja sloop, en zich blijkbaar moeite gaf, niet te worden gezien.

Het was Daoud, de opperslaaf van Ram Kazilbash, sinds enige tijd aan het hoofd geplaatst van het personeel van lagere orde.

Tenslotte stond hij stil vóór een boogvormige deur, ingelegd met parelmoer en ivoor en die toegang gaf tot een van de particuliere vertrekken van de Radjah. Hij klopte even aan, opende de deur en stapte binnen, diep gebogen, bijna kruipend en met de armen over de borst gevouwen.

De Radjah was alleen. Hij zat in een zeskantige nis, waarvan de ramen uitzicht gaven op het voorplein en zoog aan het mondstuk van zijn waterpijp, een prachtig staaltje van Oosterse glasblazerskunst, die vóór hem stond.

Ram Kazilbash was blijkbaar in gedachten verdiept en scheen het binnenkomen van zijn slaaf niet eens te hebben opgemerkt. Hij was een zeer statig, indrukwekkend en knap man met een bronskleurig gezicht, een adelaarsneus,

doordringende en buitengewoon grote, zwarte ogen, overwelfd door de mooist getekende wenkbrauwen, die men zich kan voorstellen, terwijl een gitzwarte puntbaard zijn kin bedekte.

Pas toen Daoud zich vóór hem op de knieën had geworpen, richtte de vorst het hoofd langzaam naar hem toe en vroeg, even de wenkbrauwen fronsend :

— Wat is er, Daoud, waarom kom je mij op dit late uur storen?

— Vergeef mij, heer, ik moet u een belangrijke mededeling doen, die niet langer meer uitstel duldt.

— Wat is het, dat niet tot morgen kan wachten? vroeg de Radjah ongeduldig. Ik wil rusten.

— Misschien zult u vannacht niet rusten, heer, antwoordde Daoud, terwijl zijn ogen listig fonkelden.

— Wat heeft dat te betekenen? vroeg hij toen. Spreek zonder omwegen, Daoud. Wat hebt u mij te zeggen? Waarom denkt u, dat ik vannacht geen rust zal kunnen genieten?

— U kunt mij vertrappen als een worm, heer, maar toch moet ik het zeggen. Niet ik ben schuldig, wel echter de vrouw, die u uw liefde hebt geschonken en die u verheven hebt tot het top-

punt van macht onder al uw vrouwen.

De Radjah liet de Fellah los en greep met een woeste beweging naar zijn dolk. Zijn ogen schitterden als die van een roofdier, toen hij op hese toon uitriep:

— Spreek kort en duidelijk. Waarin bestaat haar schuld?

— Zij ontmoet al sinds een week bij de tempel van Vishnoe een blanke vreemdeling, heer, en zij praat met hem en fluistert hem tedere woorden in de oren.

— Weet wel wat je daar zegt, slaaf, gromde hij. Bedenk, dat ik je leven in mijn hand heb en dat ik je duizend doden kan laten sterven, als je liegt.

— Ik zag het, heer, een dwaling is niet mogelijk, ik was volkomen wakker, ik zag hen allebei.

— Je zult mij dat laten zien? Ik wil dat zelf zien.

— Dat kan heer, ik wil niet, dat u alleen op mijn woorden vonnist? Sherah gaat overmorgen opnieuw naar de tempel om daar te bidden? Welnu, u hebt niets anders te doen dan haar in het geheim te volgen en u zult zich met eigen ogen kunnen overtuigen van de waarheid van mijn woorden.

— De slet, siste de Radjah, terwijl hij met een onbewust gebaar enige malen snel achter elkaar het kromme zwaard halverwege uit de schede trok en er weer instak. Ik heb haar tot de hoogste macht laten stijgen en zij belooft mij op deze manier. Overmorgen zeg je, overmorgen. Je hebt de waarheid gesproken, ik zal vannacht niet rusten.

Op dat moment beheerste hem maar één gedachte: hij wilde doden, hij wilde het bloed zien vloeien van de vrouw, die hij hoog verheven had, die hij met juwelen had overladen en die hem bedroog met de meest gehate van zijn vijanden, met een blanke.

Daoud sloop stil weg. Het werk was gedaan, hij had het gif in het oor van zijn meester gedruppeld, de tijd zou de rest doen...

Diezelfde nacht nog keerde Daoud naar de eenzame tempel in het woud terug en deed daar iets, wat door niemand gezien werd.

De dagen verliepen en iedereen in het paleis ging de Maharaja zoveel mogelijk uit de weg.

Hij liep rond met een somber, onheilspellend gezicht en was nog niet in de harem geweest, sinds Daoud zijn vertrek was binnengetreken.

Het was in de ochtend van de dag, waarop Sherah opnieuw naar de tempel van Vishnoe zou gaan, om daar te bidden, toen Daoud onder een of ander voorwendsel het paleis verliet.

Hij besteeg achter in het grote park een daar klaar staand paard en gaf het dier direkt de sporen.

Zonder een keer ergens te stoppen reed hij bijna anderhalf uur tot hij ten slotte zijn met schuim overdekt paard inhield bij een open plek in het woud.

De plek lag ongeveer een kwartier gaans voorbij de tempel van Vishnoe. Bouwvallen van een oude tempel, waarvan de muren hier en daar nog overereind gebleven waren, overdekten deze plek, op verscheidene plaatsen overwoekerd met klimplanten en varens. Waarschijnlijk was de tempel jaren geleden door een brand vernield en had men later de andere daarvoor in de plaats opgericht.

Op enige afstand van een van de nog overeind staande muren was een vrij grote reistent zichtbaar en daarnaast was een vuur aangelegd, waarvan de rook in de stille lucht kaarsrecht omhoog steeg. Twee sterke bergpaarden waren aan een boom vastgebonden en knabbelde aan het gras.

Zij waren op Engelse manier getuigd en waren blijkbaar van rijke toeristen, die hier in de buurt onderzoekingen deden op oudheidkundig gebied, want zij bevonden zich hier in een streek, rijk aan historische zeldzaamheden, prachtige oude bouwwerken en staaltjes van Indiase kunst.

De fellah steeg van zijn paard, bond het vast en liep naar het vuur.

Hij had nu de hoek van de muur bereikt, die nog gedeeltelijk overeind stond en aan de andere kant zaten twee mannen in de schaduw, die onmiddellijk naar hun revolvers grepen, zodra zij de fellah ontdekten.

Een ogenblik staarden beide partijen elkaar onderzoekend aan. De beide reizigers waren naar hun gezicht te oordeelen Engelsen. Zij droegen leren rijbroeken, gele beenkappen en sterke schoenen met dikke zolen, een sporthemd, dat open hing en de mouwen tot boven de elleboog waren teruggeslagen, want het was erg warm. Een tropenhelm lag onder hun bereik in het gras.

De oudste van de beide mannen kon ongeveer veertig jaar zijn en had een energiek, scherp getekend gezicht en doordringende grijze ogen. Zijn gezicht was volkomen gladgeschoren, zodat zijn scherp gevormde mond volkomen tot zijn recht kwam. Het hele lichaam getuigde van een geregelde beoefening van vele takken van sport.

Zijn metgezel was heel wat jonger en had een rond, lachend, bijna meisjesachtig gezicht waarin twee heldere blauwe ogen schitterden.

En terwijl zij de fellah nog steeds verbaasd aankeken, kwam er uit een deuropening, die toegang gaf tot wat vroeger de binnenplaats van de tempel was geweest, een derde man te voorschijn, een ware Hercules, met een nek van een stier, geweldige schouders en vuisten, die wel een os met één klap schenen te kunnen doden.

— Wel, vriend, waaraan hebben wij het genoegen van je bezoek te danken? Wat wil je van ons? zei de oudste van de toeristen.

— Ik kom hier, Sahib, om u een grote dienst te verzoeken. Niet voor mij. Nooit zou een eenvoudig fellah het wagen, de hulp van een Engelsman in te roepen. Ik spreek uit naam van een vrouw; zij weet echter niet, dat ik hier ben, ik weet niet of zij het zou goedkeuren wat ik nu wil gaan doen.

— Namens een vrouw? Ik moet toegeven dat ik er niet veel van begrijp. Spreek, man en sta daar niet, of je geen tien kunt tellen. Je schijnt je heel goed in het Engels te kunnen uitdrukken.

— Ik zal proberen u de zaak kort en duidelijk uiteen te zetten, Sahib. In de harem van de Maharaja van Dacca wordt sedert enige maanden een blanke gevangen gehouden, een Engelse. Zij

snakt naar haar vrijheid, en zij heeft mij dezer dagen en som van 1.000 ropijen aangeboden, wanneer ik er in zou slagen haar te laten ontsnappen. Moet ik u nog zeggen dat ik dit geld graag zou willen verdienen? Ik heb u hier gezien; u bent volkomen vrij in uw handelingen; u hebt vlugge paarden, en het moet u niet moeilijk vallen die ongelukkige in enkele dagreizen naar Sonaripur te brengen, waar zij met de trein verder kan gaan.

— Hoe kwam die Engelse in de macht van de Maharaja?

— Ook zij bezocht deze bouwval in gezelschap van haar echtgenoot en wat dienaren. Ram Kazilbash zag haar, en wist haar op een nacht te ontvoeren, terwijl haar echtgenoot, die haar probeerde te verdedigen, zwaar gewond werd.

— Heeft haar man dan geen pogingen in het werk kunnen stellen, zodra hij weer genezen was, haar aan de macht van de Maharaja te ontrukken?

— Hij heeft nooit geweten wie de ontvoerder was. Maar zelfs al wist hij het wel, wat zou hem dat helpen? Denkt u soms, dat hij er iets mee zou bereiken, wanneer hij de autoriteiten van uw land in Sonaripur op de hoogte ging brengen. Men zou er daarginds wel voor oppassen, met geweld op te treden tegen de Maharaja, een machtig en gevaarlijk man, die bevelen kan over 6.000 wel bewapende soldaten, die over drie duizend moderne geweren beschikken.

— Hoe is de naam van die dame?

— Die ken ik niet, Sahib.

— Hoe ontdekte je, dat die roofplaats vond?

— Ik behoor tot het personeel van de Maharaja en er wordt in zijn paleis vrijelijk over deze dingen gesproken.

— Waar is zij op het moment?

— In een van de vertrekken van de harem.

— Het is goed. Wij zullen die dame helpen, wanneer wij daartoe in de gelegenheid zijn.

— Wilt u mij toestaan, Sahib, u te zeggen, hoe die ongelukkige vrouw gered zal kunnen worden?

— Zeg op, man, ik luister.

— Welnu dan, nog vanavond zal zij naar de tempel gaan, die zich op een kwartier uur gaans van hier bevindt...

— Naar de tempel? viel de Engelsman de Indiër verwonderd in de rede. Een Europese vrouw?

— Hij heeft haar gedwongen ons geloof aan te nemen, Sahib. Zij moet Vishnoe aanbidden, zij moet Brahma's gunst inroepen.

— En verder?

— Zij komt met een kleine stoet, waarvan ik ook deel uitmaak en als het ogenblik gunstig is, zal ik u waarschuwen en kunt u, die in de nabijheid verstoppt moet zijn, handelend optreden. U zult beslist geen geweld hoeven te gebruiken, want de helft van de slaven is met mij en ik zal wel zorgen dat de rest zich rustig houdt. Ik zal u de plek aanwijzen, waar u u kunt verbergen met uw paarden. U kunt vluchten langs de weg, die naar Jumla voert en vandaar zult u gemakkelijk 'n punt aan de spoorweg kunnen bereiken.

— Wijs mij de plek. Ik zal niet accepteren, dat een Engelse vrouw tegen

haar zin gevangen wordt gehouden in de harem van een Radjah, al was hij tienmaal machtiger dan die van Dacca. Ga voor, vriend, ik zal je volgen.

Daoud maakte zijn paard weer los en voerde het aan de teugel met zich mee, terwijl de Engelsman hem op een afstand van enkele passen volgde.

Hij bleef niet langer dan een half uur weg en zei opgeruimd, zodra hij weer terug was :

— Alles is in orde, Charles. Ik heb een uitstekende plek gevonden en ik wil geen John Raffles heten, als ik niet alles in het werk zal stellen om met jouw hulp en die van onze brave Henderson die ongelukkige vrouw uit een schandelijke slavernij te verlossen.

De man, dié deze woorden gesproken had was niemand anders dan de stoutmoedige avonturier, Lord Lister, genaamd John Raffles, de alom tegenwoordige Gentleman-Dief en in zijn gezelschap waren zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand en zijn trouwe chauffeur James Henderson.

HOOFDSTUK III.

DE HINDERLAAG

Het was omstreeks negen uur in de avond.

Sherah had ongeveer anderhalf uur geleden het paleis van haar heer en meester weer verlaten, gezeten op de witte olifant en dezelfde stoet bewoog zich nu weer, begeleid door het eentonig geroffel van de trommels naar de tempel van Vishnoe.

Ook Daoud bevond zich onder het gevolg en Sherah had hiertegen volstrekt geen bezwaren gemaakt; inderdaad was de Fellah voor haar niet meer dan het stof, dat haar olifant bij het lopen opwierp.

Een bedwelvende lucht van de sterk riekende bloemen, waaraan de Indiase oerwouden zo rijk zijn, vervulde de

lucht.

En geen van de mensen, die de stoet vormden, uitgezonderd Daoud, vermoedde, dat zij op korte afstand gevolgd werden door niemand minder dan de Maharaja, vergezeld van een vijftal mannen van zijn lijfwacht, allemaal gewapend, evenals hij en gezeten op de vlugste paarden uit de stallen van het paleis.

Een half uur later ongeveer hield de schrandere olifant uit zich zelf stil, want het doel van de tocht was bereikt. Het dier knielde neer, Sherah liet zich van zijn rug zakken en liep langzaam op de tempel toe, waarvan zij de deur met haar gouden sleuteltje wilde openen.

Zij schrok echter verbaasd op, toen zij merkte, dat zij de deur kon openen en scheen een ogenblik te weifelen.

Toen mompelde zij zachtjes voor zich heen :

— Ik zal de laatste keer vergeten hebben de deur van de tempel te sluiten ; dat de Godin het mij vergeve.

Zij duwde de deur verder open, schreed het voorportaal door, gevolgd door een deel van de slaven, die de fakels droegen en ging de tempel binnen.

Maar zij had nog nauwelijks een paar passen gedaan, of zij bleef verrast en ontsteld staan, want uit een van de duistere hoeken van de tempel was plotseling een man op haar toegelopen, een Europeaan, die het gewaagd had door zijn aanwezigheid de tempel te ontheiligen.

Het was John Raffles, de Grote Onbekende.

Hij legde zijn vinger op de lippen en zei op fluisterende toon :

— Stil, mevrouw. Zeg geen woord : wij zullen zo snel mogelijk vertrekken. Mijn paarden en een van mijn vrienden wachten op de afgesproken plek.

— Ik, ik begrijp u niet, Sahib. Wat wilt u, wie bent u ?

— Bent u geen Engelse ? vroeg hij toen, nog altijd op dezelfde fluisterende toon.

— Hoe durft u dat vragen ? Ik ben Sherah, de lievelingsvrouw van de Maharaja.

— Dan, dan is er iets gebeurd, iets waarvan de betekenis mij ontgaat, antwoordde Raffles langzaam en het volgende ogenblik lag zijn revolver in zijn hand.

Bijna tegelijkertijd klonk in het voorportaal een woest rumoer. Raffles keek naar de ramen ; zij waren veel te smal om er door te kunnen ontsnappen en vluchten moest hij, dat voelde hij, ofschoon hij nog helemaal niet begreep, wat er wel gebeurd kon zijn en waarom de Fellah hem bedrogen had.

Hij dacht hier over na, toen er haastige voetstappen in het voorportaal weerklonken en even later verscheen een grote figuur in de deuropening, die

met bliksemende ogen, zijn kromzwaard in de vuist, de tempel betrad, terwijl zijn gezicht vertrokken was van woede en wraakzucht. Het was Ram-Kazilbash.

— Hij sprak dus de waarheid ! riep hij woest. Ellendige vrouw, ik zou je kunnen vertrappen als een slang aan mijn voeten. Hier in de tempel, in de tempel van Vishnoe. Bij Brahma, dat eist een bloedige straf. Komt hier mannen, neemt haar gevangen en overmeestert die vreemdeling, die mijn eer bezoedeld heeft en die de tempel verontreinigde door zijn aanwezigheid.

In een oogwenk drongen zes gewapende mannen de tempel binnen.

Maar Raffles was niet van plan, zich voetstoots gevangen te laten nemen en hij was van plan zijn leven duur te verkopen. Hij duwde twee van de mannen van zich af, die op hem toestormden en vloog op de deur toe. Een derde soldaat trad hem met opgeheven zwaard in de weg, maar Raffles velde hem met een schot uit zijn revolver en rende verder.

Waarschijnlijk zou hij ontkomen zijn, wanneer de verraderlijke Daoud niet plotseling zijn blote voet om zijn been had gehaakt en hem zo ten val had gebracht.

De revolver vloog uit de hand en vóór hij zich had kunnen oprichten, was hij omsingeld.

Hij verdedigde zich met de vuisten zo goed hij kon en slaagde er in, nog twee van zijn aanvallers met de stenen vloer te doen kennis maken, waar zij bewusteloos bleven liggen, maar toen zag hij in, dat de overmacht te groot was.

Daoud was hem als een panter op de rug gesprongen en kneep zijn keel nu dicht, terwijl een reusachtig soldaat zijn beide benen omklemde.

Zijn armen werden met dikke touwen stevig op zijn rug vastgebonden en van dat ogenblik af kreeg Raffles al zijn kalmte terug en was volkomen kalm.

Hij zag, hoe enige slaven de ongelukkige Sherah hadden vastgegrepen, die luid gilde en haar onschuld bezwoer en haar wegvoerden.

Hij was bang, dat de ongelukkige vrouw ter plaatse zou worden afge-

maakt en riep op woeste toon, zich tot de Maharaja wendend :

— U bent krankzinnig ! U laat zich bedriegen. Ik ken deze vrouw niet, ik had haar nooit tevoren gezien en die bruine duivel daarginds heeft de rol van Jago vervuld.

— Denkt u mij daarmee te kunnen bedriegen, westerse indringer ? Ik zal u tonen hoever mijn macht gaat. Ik weet niet wat mij tegenhoudt, uw hoofd met een enkele slag aan mijn voeten te laten rollen. Maar ik heb andere plannen. U hebt de gewoonte van de Indiërs willen leren kennen ? Welnu, dan zult u ook weten, hoe zij handelen met de mannen, die hun vrouw verleiden en met die wetenschap zult u de dood ingaan. Voert hem weg !

De soldaten grepen Raffles en daar deze wel begreep, dat voor het ogenblik iedere tegenstand nutteloos zou zijn, liep hij kalm tussen hen in.

Op enige afstand zag hij hoe Sherah op een paard werd getild, half bewusteloos van angst en wanhoop.

Maar op het ogenblik toen ook de Maharaja de tempelzaal wilde verlaten, uitte Daoud een doordringende kreet en wees met uitgestrekte wijsvinger op het voorhoofd van de Godin Vishnoe. De grote robijn was verdwenen. Niets anders was te zien dan de holte waarin de kostbare steen had gezeten.

Ram Kazilbash slaakte een kreet van woede en riep razend :

— Halt ! Wie heeft de steen gestolen, die nog eergister zijn glans verspreidde in het voorhoofd van de Godin ?

— Misschien weet die Engelse hond er wel meer van ? klonk de stem van Daoud terwijl hij zijn meester met een grijnslach aankeek.

— Doorzoekt hem, mannen ! beval de Maharaja.

Een van de soldaten doorzocht de zakken van Raffles en hij haalde er de robijn uit, groot als een duivenei en hield die omhoog.

— Een eerrover en een tempeldief ! brulde de Maharaja. Weet u wel, dat zelfs uw eigen rechters die misdaad zwaar straffen ? U hebt u vergrepen

aan onze Godheid ; uw lot is bezegeld. Voert hem weg, mannen, vóór de zon in het Zenith staat, zal hij zwaar geboet hebben.

En weer grepen de soldaten Raffles ruw aan en trokken hem met zich mee.

Op enige passen afstand van de tempel dook echter plotseling een gedaante op ; het was Charles Brand, die vol ongerustheid bij de twee paarden op de terugkomst van Raffles had gewacht en nu pas aankwam op het geluid van het schot.

In een oogwenk had hij de situatie overzien. Zonder zich een ogenblik te bedenken en alle gevaren trotserend om de man te redden, die hem 't dierbaarst was, trok hij zijn revolver en schoot een van de soldaten neer, die Raffles wegvoerden.

Maar met een gehuil van woede wierp een van de slaven uit het gevolg zich op hem en velde hem met een slag van zijn klewang op het hoofd. Zonder een kreet te slaken rolde Charles Brand naast de weg.

— Voorwaarts ! brulde de Maharaja, die nauwelijks enige aandacht aan het korte voorval besteed scheen te hebben.

De stoet trok haastig verder, met achterlating van de soldaat, die in het hart was getroffen en van de gewonde Charles Brand...

Intussen wachtte Henderson in het kamp de terugkomst af van zijn meester en Brand. En ook de reus hoorde het schot, al was het verzwakt door de afstand. Met kloppend hart sprong hij op en tuurde langs het bospad.

Niets was er meer te horen en Henderson meende al dat hij zich misschien vergist had, toen korte tijd daarna een tweede revolverschot klonk, deze keer veel duidelijker hoorbaar.

Verschrikt en zich alleen bekommerend om het lot van zijn meester, greep Henderson zijn geweer, overtuigde zich dat zijn revolver geladen was en sprong op zijn paard, bond het aan een dunne boom vast en liep voorzichtig verder, de revolver in de vuist. Hij had echter nog geen tien stappen gedaan, of hij bleef in luisterende houding stilstaan.

Zijn geoeffend oor had een zwak gekreun opgevangen. Hij sloop in de richting van het geluid en was bijna gestruikeld over een donkere massa, die, dwars over het pad in de schaduw van een tamindebosje lag. Hij bukte zich en zijn tastende, bevende hand raakte het lichaam aan van Charles Brand.

Met een kreet van schrik en woede stak Henderson de revolver in de holster, bukte zich, nam voorzichtig het lichaam van de gewonde op en droeg het naar een plek, waar het maanlicht ongehinderd kon doordringen.

Daar legde hij Brand neer, die de ogen gesloten had en aan wiens wit gezicht te zien was dat hij pijn leed en zag nu dat een staaltje bloed tappelings over het blanke voorhoofd droop.

Hij bukte zich over het bleke gezicht en voorzichtig zochten zijn vingers naar de wond: een vrij lange snee dwars over het hoofd en die de jongeman waarschijnlijk gedood zou hebben, wanneer de kracht van de slag niet gebroken was door de tropenhelm, die Brand gedragen had en die hij bij de val verloren had.

Terwijl Henderson de wond nog onderzocht, sloeg Brand de ogen op en scheen Henderson direkt te herkennen, want hij richtte zich niet zonder moeite op en zei op zachte toon:

— Help mij overeind, James, mylord verkeert in het grootste gevaar.

— Maar u bent gewond, mijnheer Brand! riep de reus wanhopig. U bloedt zwaar.

— Dat doet er niet toe, James. Het is alleen een huidwond en ik mag mij hier niet om bekommeren. Ga gauw terug naar het pakpaard, als je dat tenminste niet hebt meegenomen en neem uit de kleine medicijntas de wondzalf, die je wel kent. Verbind mij dan vlug, ik zal gauw genoeg de oude zijn. Wij moeten, wij moeten direkt handelend optreden. Ben je te paard gekomen?

— Ja, mijnheer Brand!

— Neem mij dan vóór je op het zadel, dat zal vlugger gaan.

— Maar wat is er dan toch gebeurd, mijnheer Brand?

— Ik begrijp het zelf maar half, James, antwoordde Brand. Ik weet alleen, dat mylord gevankelijk is weggevoerd door de soldaten van de Maharaja en dat hij beschuldigd wordt van diefstal van een robijn uit het voorhoofd van de Godin Vishnoe. Dat is al voldoende om hem bij de Indiërs als de grootste schurk te laten doden. Vóór de zon in het Zenith staat, zo zei de Maharaja, zou mylord hebben opgehouden te leven.

Brand was niet zonder moeite opgestaan, Henderson bracht hem naar het paard en tilde hem op de rug van het dier, alsof hij niet zwaarder had gewogen dan een klein kind.

Hij gooide zich achter Brand in het zadel, na het paard te hebben losgemaakt en gaf het dier de sporen. Binnen enkele minuten had hij de plek weer bereikt waar het pakpaard was achtergebleven.

Hij liet Brand op de grond glijden, die zich duizelig en zwak voelde door bloedverlies en begon vervolgens haastig de bagage te onderzoeken, die al op het sterke pakpaard was geladen.

Het duurde niet lang, of hij had een leren étui gevonden, gevuld met verbandmiddelen en kristallen flesjes medicijnen, alle met etiketten en begon nu direkt de wond van Charles Brand zorgvuldig te wassen, met een zuiverende, samentrekkende zalf te besmeren en tenslotte te verbinden.

Hij gaf Brand een paar druppels te drinken van een heldergroene vloeistof, die het vermogen had, ogenblikkelijk de bloedsomloop te herstellen en het bewustzijn terug te roepen en smaakte het genoeg, dat de jongeman zich tien minuten later sterk genoeg voelde, alleen te paard te zitten en het gevaarlijk avontuur te ondernemen, om Raffles te bevrijden.

Men was nog in de onmiddellijke nabijheid van de tempelruïne, die zo sterk de belangstelling van Raffles had gemaakt en de reus pakte het bagagepaard snel af en droeg alles weer naar een ondergrondse ruimte, die zich onder de vloer van de tempel bevond.

Wells waar droeg het paard geen ge-

woon zadel, maar daar trok Brand zich weinig van aan ; als het moest, zou hij de weg te voet hebben afgelegd.

Wel echter namen ze een kleine, platte tas van leer mee, die enige pruiken en vermommingsmiddelen bevatte, want zonder deze ging Raffles maar zelden

op reis, al was het ook om zijn kennis van oud-Indische tempels te verrijken.

Het was toch altijd mogelijk, dat de Grote Onbekende gedwongen werd, zijn uiterlijk en dat van zijn gezellen plotseling een verandering te laten ondergaan.

HOOFDSTUK IV.

DE NACHT IN HET PALEIS

Snel trok de kleine stoet Indiërs langs de bosweg, die zich langzamerhand verbreedde naar Sonaripur.

De soldaten hadden Raffles boven op de olifant gebonden en in een korte vermoeiende draf haastte de dikhuid zich naar de stal terug.

Degenen die te paard zaten, konden echter gemakkelijk volgen, maar de onbereden soldaten, die Sherah naar de tempel vergezeld hadden, bleven algaauw achter.

De lievelingsvrouw van de Maharaja was op een paard getild, met gebonden handen en zij keek bleek en somber voor zich uit, nu en dan een blik vol haat werpend op Daoud. Want nu doorzag zij de hele toeleeg, het laffe verraad van de Fellah, die gespeculeerd had op de edelmoedigheid van een onbekende toerist, die hij zeker wel eens in de omtrek van de tempel had gezien. Zij begreep maar al te goed wat haar lot zou zijn, als zij er niet in slaagde, haar onschuld onom-

stotelijk vast te stellen en die kans was niet erg groot tegenover een jaloerse tijger als de Maharaja.

Ram Kazilbash reed voor de stoet uit, gezeten op een prachtige Barbarijse schimmel, kostbaar getuigd met rood marokkijnleer, een bos aigrettes tussen de beide oren, het gebit van zuiver goud en de teugels belegd met gouden plaatjes. Hij keek nors voor zich uit, de lippen op elkaar geklemd en in zijn ogen brandde het vuur van de haat.

De paarden gingen in draf en konden toch nauwelijks de olifant bijhouden, die de stal al scheen te ruiken en het malse gras, dat hem daar wachtte.

In het paleis werd Raffles, de handen nog steeds geboeid, onmiddellijk naar een klein vertrek gebracht, waarin het licht overdag maar spaarzaam door een enkel raam doordrong en van stevige, vierkante tralies voorzien was en zo hoog boven de grond was aangebracht, dat men het kozijn alleen kon bereiken

wanneer men op zijn tenen ging staan. In het vertrek stond niets anders als een kleine tafel en een paar prachtig bewerkte zware stoelen.

Toen de deur achter hem dichtviel, stond Raffles in een bijna volkomen duisternis. Maar op de muur tegenover het raam tekende zich een scherp begrensde, witte vorm; het werd gevormd door het licht van de maan, die precies op het raam scheen.

Zodra de ogen van Raffles aan de omgeving gewend waren, begon hij het vertrek eens wat nauwkeuriger te bekijken.

Hij kon echter maar hele kleine stappen maken, want men had hem de voeten gebonden met een touw, dat maar heel weinig speling overliet. Er viel echter weinig te zien, want, zoals gezegd, de meubelen waren schaars.

Zijn natuurlijk instinct dreef Raffles het allereerst naar de deur. Hij bukte zich en probeerde in het donker het slot te onderzoeken. Het leek hem tamelijk ingewikkeld, maar wat erger was, hij had net duidelijk het verschuiven van twee sterke grendels gehoord en de deur zelf was van dik, ijzerhard hout vervaardigd en voorzien van duimdikke, ijzeren scharnieren.

Om zijn boeien bekommerde Raffles zich het minst. Hij wist wel, dat het geen kwartier zou hoeven te duren, of hij zou zich van de dikke touwen hebben bevrijd, die zijn handen op de rug gebonden hielden. Maar al kon hij zijn handen vrij bewegen, wat zou hem dat helpen?

Hij was volkomen ongewapend; in de gang hoorde hij de eentonige stappen van twee schildwachten; het raam was erg smal en men zou hem nauwelijks door kunnen laten en het moest heel hoog boven de begane grond liggen, want men had hem een viertal trappen laten opgaan, waaruit Raffles afleedde, dat hij in een van de torens zat, die op de vier hoeken van het paleis gebouwd waren.

Intussen begon Raffles al aanstalten te maken om zich van de touwen te bevrijden en hij was er al in geslaagd ze

een beetje losser te maken, toen er weer voetstappen naderden en het volgende ogenblik werden de roestige grendels teruggeschoven en ging de deur open.

Op de drempel stond een man, van kop tot teen geharnast, de bevelhebber van de lijfwacht, met zijn ontbloot zwaard in de hand en achter hem waren vier van die soldaten zichtbaar, zoals Raffles er die avond al enigen gezien had.

Ook zij klemden hun kromme, brede zwaarden in hun vuist en de klingenschenen vonken te schieten in het flakkerende licht van twee fakkels, die door twee van hen in de linkerhand gedragen werden.

Raffles begreep dat de beslissing ging vallen. Hij verloor echter zijn beheersing niet, maar richtte zich tot de aanvoerder en vroeg:

— Wel?

— Volg mij! beval de kapitein van de lijfwacht kortaf in tamelijk goed Engels.

— Dan zal ik u moeten vragen, niet al te hard te lopen, antwoordde Raffles kalm, want met mijn voeten is het niet al te best gesteld, ik kan ze nauwelijks bewegen.

Zonder een woord te spreken wees de aanvoerder twee van zijn soldaten op de voeten van Raffles. Zij kwamen toelopen en maakten het touw los, dat de enkels van de gevangene bij elkaar hield.

— Dat is beter! riep Raffles uit. Nu kan ik althans behoorlijk lopen.

— Lopen, niet weggelopen echter, vreemdeling, zei de kapitein.

Het volgende ogenblik werd Raffles weggeleid. Hij lette ook nu weer goed op de gevolgde weg en bemerkte dat men hem nu slechts twee trappen afvoerde, daarna een lange gang met hem doorliep en vervolgens stilhield voor 'n dubbele deur van rozenhout.

Hij had ook opgemerkt, dat de gang aan een kant een tiental kleine raampjes had en daardoorheen had hij de binnenplaats van het paleis menen te zien, met in het midden een grote stenen fon-

tein, in de vorm van een Hindoetempel, waarvan het water neerklatende in een groot, rond bekken.

De aanvoerder had op de deur geklopt, die direkt geopend werd door een negerslaaf, met gouden ringen in de oren en een soort witte jas met half-lange mouwen aan, die door een rood marokkijnen gordel om het midden werd vastgesnoerd en Raffles werd de zaal binnengeduwde.

Nieuwsgierig ondanks zijn uiterst penibele situatie, keek hij rond en hij was verrukt, want nog zelden hadden de ogen van een westerling zoveel uitheemse pracht bij elkaar gezien.

Op een troon zat Ram Kazilbash, somber voor zich uitstarend en met een flikkering in zijn zwarte ogen, die weinig goeds voorspelde.

Hij droeg nu een geelzijden gewaad en hij had zijn blanke zwaard dwars voor zich gelegd op de armleuningen van de ivoren zetel.

Aan de voet van Ram Kazilbash lag een tam luipaard met de kop op de voorpoten en zacht zwiepende staart.

Het dier droeg een gouden halsband, zijn groene ogen waren wijd geopend en schenen Raffles boosaardig aan te starren.

Het vertrek werd verlicht door zeven lampen van albast, een in het midden, drie aan elk van de lange zijde van de zaal.

Dicht achter de troon geschaard, stonden twaalf soldaten op een rij, onbeweeglijk als standbeelden en zelfs de ogen schenen niet te bewegen in hun bronzen gezichten. Zij waren gekleed op de manier, die Raffles onder andere omstandigheden zeker een kreet van verwondering zou hebben ontlokt.

Een weinig opzij, met de armen over elkaar gekruist, stond Daoud, de verraderlijke opperslaaf, met een triomfantelijke grijns om de dikke lippen en een vals licht in zijn zwarte ogen.

Nog enige ogenblikken en hij zou de vrouw ten verdere hebben gebracht, die hem veracht en versmaad had.

Het is waar, een even onschuldig man zou haar lot moeten delen, maar die man

was een Brit en dus een vijand. In dat opzicht voelde de verraderlijke Fellah dan ook niet de minste wroeging.

Raffles werd tot voor de Maharaja geleid en stond daar nu, kaarsrecht, met opgeheven hoofd en heldere blik, de ogen vast op de machtige alleenheerser gericht.

Ram Kazilbash had langzaam het hoofd opgeheven en keek de Engelsman, zijn vijand, doordringend aan. Toen begon hij :

— Begrijpt u, waarom u hier bent, vreemdeling ?

— Ik begrijp het integendeel beslist niet, Radjah.

— Dat is heel vreemd ! Heb ik niet met eigen ogen gezien, dat u in de tempel was ? Heb ik u niet zien spreken met de vrouw, die ik hoog verheven had ? Wilt u ontkennen, vreemdeling, dat u een samenkomst had met Sherah, mijn lievelingsvrouw ?

— Dat ontken ik, Radjah, antwoordde Raffles met vaste stem. Ik had haar nooit van tevoren gezien. Die ellendeling daar, die laffe grijnzende schurk heeft u bedrogen.

En met uitgestrekte vinger wees Raffles op Daoud, die nog altijd zijn valse grijnslach vertoonde en onbeweeglijk op dezelfde plek was blijven staan, de blote magere armen over de borst gekruist.

— U liegt. U probeert op deze manier de schuld van u te werpen. Wilt u soms ook volhouden, dat u het niet was, die de robijn gestolen heeft uit het voorhoofd van onze Godin Vishnoe ?

— Dat deed ik niet.

— U bent dus niet alleen maar een dief, u bent een lafaard, want u durft de verantwoording voor uw daad niet op u nemen. U, westerlingen, bent oude wijven, u hebt geen moed en geen eergevoel.

— Ik deed het niet, antwoordde Raffles met kracht. Al ontkent u het, wij westerlingen, hebben eergevoel en bij mijn eer bezweer ik, dat ik die robijn niet heb aangeraakt en dat hij in mijn zak is gekomen op een mij onverklaarbare manier, tenzij ook hier die bruine

aap daarginds de hand in het werk moet hebben gehad.

Maar een enkele blik op het gezicht van de heerser was voor Raffles voldoende om hem te doen zien, dat de

Radjah hem niet geloofde. En hij moest dan ook toegeven dat de schijn helemaal tegen hem was en dat zijn situatie hoogst gevaarlijk moest worden genoemd.

HOOFDSTUK V.

DE GLOEIENDE TORENKAMER

Raffles zweeg dus en wachtte gelaten zijn lot af.

De Maharaja staarde hem van onder zijn gefronste wenkbrauwen een ogenblik somber aan en ging toen verder :

— U hebt de dood verdiend. En ik zal u tonen, hoe een oosterling weet te straffen, die in zijn eer is geraakt en die er getuige moest van zijn, hoe u de tempel ontheiligt hebt en de Godin beledigd.

Raffles bleef onbeweeglijk staan, zonder zelfs met zijn wimpers te knippen en de Maharaja ging op een toon van nauwelijks bedwongen woede verder :

— Ik geloof, dat ik mij net toch vergist heb en dat u een moedig man bent. Jaagt de dood u geen schrik aan ?

— Ik ben er niet bang voor.

— Wij zullen wel zien ! antwoordde Ram Kazilbash met een boosaardige grijns om zijn baardige lippen. U kent onze manier van straffen blijkbaar nog niet. Is het u bekend, dat ik oppermachtig ben in deze streek ?

— Dat heeft men mij verteld, Radjah.

— Gelooft u, dat men u zal kunnen redden ?

— Ik betwijfel het ten sterkste.

— Dat is verstandig en oprecht gesproken. U bent verloren en ik zal u alleen nog de tijd laten, tot uw God te bidden, dat Hij uw ziel genadig is.

— Het is goed, Radjah. Zeg mij alleen dit : wat bent u van plan met uw

ongelukkige lievelingsvrouw te doen ?

— Zij zal sterven.

— Dan begaat u een heel groot onrecht, Radjah. Ik zweer u, dat zij volkomen onschuldig is.

— U liegt ! herhaal ik.

— Ik spreek de waarheid. Uw slaaf heeft u bedrogen, om een reden, die ik niet kan doorgronden, daar ik hem nooit tevoren heb gezien en hij mij dus niet kan haten. Hij bedroog u, zeg ik. Hij kwam bij mij, in mijn kamp, bij de ruïne van de tempel en vertelde mij, dat u in uw harem een Engelse dame gevangen hield, die hem duizend ropijen had beloofd, als hij er in zou slagen haar te helpen ontvluchten. Ik zei hem, dat die arme vrouw op mijn hulp zou kunnen rekenen en wij spraken de plek af, waar ik haar deze avond zou verwachten. Hij zei mij, dat zij naar de tempel zou gaan, volgens uw verlangen en goed bewaakt, maar dat de helft van de soldaten op zijn hand was en dat ik geen moeite zou hebben, haar te ontvoeren en naar een veilige plaats te brengen. Dat is de waarheid, ik zweer het bij wat mij het liefst en dierbaarst op de wereld is.

— Genoeg. Probeer u niet te onttrekken aan uw schuld door een trouwe die naar te belasteren. Welke reden zou Daoud gehad hebben, u dit dwaze verhaal op te dissen ?

Raffles maakte een gebaar van machteloosheid en antwoordde niet. Ram Kazilbash liet opnieuw zijn diep keellachje horen en ging verder :

— Ik wist wel, dat u er geen antwoord op zou weten te geven. En nu weg met de belager van mijn eer. Brengt hem ter dood, zoals ik u bevolen heb.

Hij wendde zich opnieuw tot Raffles en zei :

— Maar u zult niet alleen sterven. U zult u niet te beklagen hebben, u zult de dood ingaan met de overspelige vrouw, die mijn eer beledigd heeft. Wacht.

Dit laatste was bestemd voor de soldaten, die zich al van de gevangene wilden meester maken.

De Maharaja strekte de hand uit en

greep een met leer beklede, korte stok, waarmee hij drie keer op een koperen gong sloeg, die naast de troon geplaatst was op een zilveren voetstuk. De slagen klonken galmend en dreunend door de grote zaal.

Bijna ogenblikkelijk ging de brede, lage deur open en de kapitein van de lijfwacht vertoonde zich op de drempel.

— Breng Sherah hier ! beval Ram Kazilbash.

De kapitein boog tot de grond met gekruiste armen en verwijderde zich.

Enige minuten gingen voorbij, zonder dat zich het minste gerucht in de zaal deed horen.

De Maharaja zat voorover gebogen en keek met sombere blik naar de vloer.

Toen ging de deur weer open en Sherah trad of liever wankelde binnen, doodsbleek en nauwelijks in staat zich op de been te houden. Zij was alleen maar gekleed in een hele dunne sluier, die op verscheidene plaatsen gescheurd was en de zachte rose huid toonde.

Maar tot zijn diepe verontwaardiging en afschuw, zag Raffles, dat dit zachte, blanke vlees op verscheidene plaatsen vuurrode striemen vertoonde ; de ongelukkige was gegeseld. Haar sluier was op vele plaatsen met bloed besmeurd, dat uit de wonden droop. Gesteund door een van de soldaten, die de zweep nog in de hand hield, wankelde de arme vrouw naar de troon.

Op dat ogenblik vertoonde zich een trek van triomf op het gebruinde gezicht van de Fellah.

Raffles zag het en een deel van de waarheid werd hem duidelijk : die slaaf had zich niet op hem, maar op die ongelukkige vrouw willen wreken, blijkbaar omdat zij zijn liefde had versmaad, want een andere reden kon Raffles zich niet voorstellen, die zelfs een Hindoe tot zo 'n daad van wraakzucht zou kunnen brengen. Maar wat zou het baten, dit de Maharaja te vertellen ?

De Maharaja liet Sherah tot vlak vóór de troon naderen en zei toen op sombere toon :

— Daar ben je dus, overspelig schepsel ! Erken je nu je schuld ?

De vrouw schudde wanhopig ontken-
nend het hoofd, zonder in staat te zijn,
antwoord te kunnen geven.

— Je blijft ontkennen, slet ? Laat
dan alle kwade geesten je ziel uiteen-
rukken en je lichaam, zoals je met mijn
eer gedaan hebt. De dood voor u, samen
met je minnaar.

De beklagenswaardige favorite had
zich vóór Ram Kazilbash op de knieën
laten vallen en hij stootte haar nu zo
ruw met de voet tegen de schouder, dat
zij achterover viel en zacht kreunend
bleef liggen.

Dat was te veel voor Raffles. Met
een kreet van verontwaardiging en een
uiterste krachtsinspanning wist hij de
touwen stuk te rukken, die hij al ge-
deeltelijk los had weten te maken en
het volgende ogenblik rukte hij de lans
uit de handen van de eerste soldaat in
zijn buurt.

— Laffe schurk, een weerloze vrouw
te trappen ! riep hij woest.

Hij stormde op de Maharaja toe, met
gevelde lans, maar hij kwam niet ver.

De soldaten werden direkt een en al
aktie, stortten zich op hem en ontwor-
stelden hem de lans. Een van hen hief
zijn kromzwaard al op, om hem het
hoofd te kloven, toen de Maharaja, die
was opgestaan, met een woest vertrok-
ken gezicht op bevelende toon riep :

— Dood hem niet ! Dat zou een al te
zacht einde zijn voor deze ellendeling,
die mij in mijn eigen paleis heeft dur-
ven beledigen.

Hij liep langzaam op Raffles toe,
kruiste de armen over zijn borst en
boorde zijn blik in die van de stoutmo-
edige avonturier. Toen kwam het op dof-
fe toon van zijn lippen :

— U zult sterven, maar in het hier-
namaals zult u zich duizenden jaren die
dood herinneren.

Hij wendde zich tot de soldaten en
vervolgde kortaf :

— Brengt hen weg. Jullie weten, wat
er gebeuren moet.

Enige soldaten tilden Sherah van de
grond en moesten haar half wegdragen,
want de ongelukkige vrouw was door
de wrede geseling zo uitgeput, zowel als

door het vooruitzicht op haar vreselijke
dood, dat zij niet zelf kon lopen.

Terwijl zij werden weggevoerd, wend-
de Raffles zich tot de rampzalige vrouw
en zei met een stem die van ontroering
beefde :

— Vergeef het mij, Sherah, vergeef
het mij, dat ik deze ellende over u heb
gebracht. Maar het was buiten mijn
schuld, dat zweer ik !

— Verontschuldig u niet, vreemde-
ling. Het is alleen de schuld van de Go-
din, die wij vertoornd hebben en van die
laffe hond, Daoud, aan wie ik mijn lief-
de weigerde. Ik moet u eerder danken,
daar u de dood getrotseerd hebt, om mij
te beschermen tegen mijn heer en mees-
ter, die mij zo bitter onrecht heeft aan-
gedaan.

Met een naamloos gevoel van bitter
zelfverwijt, een gevoel dat hij nog nooit
in die mate had gekend, schreed Raffles
met gebogen hoofd tussen de soldaten
door.

De twaalf mannen voerden de gevan-
genen door een brede gang en daalden
daarna met hen een wenteltrap af. De
handen van Raffles waren weer op zijn
rug vastgemaakt en hij begreep dat het
nutteloos zou zijn, op het moment een
poging te ondernemen om te vluchten.

Nu ging het door een aantal nauwe
en duistere gangen, spaarzaam verlicht
door een olielamp en daarna waren zij
ineens in de buitenlucht, op een van de
binnenplaatsen van het paleis.

Reeds had men hen over de binnen-
plaats gevoerd en een deur viel achter
hen dicht.

Zij volgden opnieuw een schijnbaar
eindeloos lange gang. Aan het einde
daarvan werden de beide gevangenen
plotseling getroffen door een eigenaar-
dige gewaarwording : één broelende
hitte sloeg hen als het ware tegen het
gezicht en er hing een reuk van heet
ijzer in de lucht...

Er ging met het nodige lawaai van
knarsend metaal een deur open en de
twee gevangenen werden een vertrek
binnengeduwde, heel hoog, wel bijna
veertig meters en toch nauwelijks drie
meter breed en even lang.

Overdag kreeg dit vertrek waar- schijnlijk licht uit vier smalle vensters, die op ruim dertig meter hoogte van de vloer waren aangebracht in de vier muren van dit vierkante vertrek dat nu echter bijna volkomen donker was.

Aan een van de muren hing een olie- lampje van koper, dat een flakkerend licht verspreidde.

Raffles begreep, dat hij in een van de torens moest zijn. Dit bleek uit de hele bouworde en de buitengewone hoogte van de vensters.

Maar direkt trok iets anders zijn aandacht, en dat was de vloer. Hij glansde donker in het licht van de lamp en Raffles bemerkte, dat hij uit dik plaatijzer bestond... En die vloer was warm, zo warm, dat men niet langer dan enkele ogenblikken op dezelfde plaats stil kon staan, zonder dat de schoenzolen begonnen te schroeien.

In een oogwenk begreep Raffles, welke vreselijke dood de Maharaja voor hem en zijn lievelingsvrouw had uitgedacht.

Onder de vloer was blijkbaar een groot vuur aangelegd en vóór er een half uur verlopen was, zou de hitte zo enorm zijn geworden, dat de twee ongelukkigen als het ware levend geroosterd zouden worden.

Hij keek naar Sherah, die bijna bewusteloos was en toen naar de soldaten, die op de drempel van dit vertrek des doods waren blijven staan.

Hij zocht naar een glimp van menselijkheid, van medelijden op deze gebruinde, botte gezichten, maar hij zocht tevergeefs.

Toch probeerde Raffles, op een andere manier nog een laatste poging te doen, om zichzelf en de ongelukkige vrouw te redden.

Hij liep op de soldaat toe, die hem net al het zwijgen had opgelegd en zei snel, op overredende toon, terwijl hij zich in 's mans eigen taal uitdrukte :

— Luister. Ik bied ieder van u duizend ropijen, nee, tweeduizend, wanneer u ons laat ontvluchten.

De soldaat maakte een dreigend gebaar met zijn zwaard, dat was alles.

— Hebt medelijden, kernaam Raffles. Bent u dan van steen ? Neem dielduizend ropijen, ieder van u, laat mij hier sterven, maar geef die rampzalige vrouw, die onschuldig is, de vrijheid.

— Zwijg, vreemdeling ! riep de soldaat grof. Al zou u ons tienmaal meer bieden, al zou u ons alle schatten der aarde beloven, wij moeten het bevel van de meester ten uitvoer brengen. Hij is de gebieder, hij beschikt over leven en dood ; zijn wil moet geschieden.

Raffles stapte terug en boog het hoofd. Maar de vrouw keek hem aan met een blik, die hij zich nog vele jaren later zou herinneren, een blik van verwondering, van innige dankbaarheid en van diepe smart.

Er klonk een kort bevel, de soldaten liepen langzaam terug, de duimdikke ijzeren deur viel met een dreunende slag achter hen dicht, de beide ter dood veroordeelden waren alleen.

Raffles luisterde. De voetstappen van de soldaten stierven weg. Een ogenblik daarna was het stil.

Nee, toch niet volkomen. Want onder de vloer klonk een geluid als van een loeiende storm ; dat waren de vlammen van het houtvuur, dat onder de vloer brandde. Raffles meende zelfs nu en dan het knappen van het brandende hout te horen.

Toen wendde hij de blik naar Sherah. Zij stond in een hoek van het vertrek, haar haren als 'n mantel om haar heen, doodsbleek, met gesloten ogen, het hoofd tegen de muur rustend. En bij deze aanblik ontwaakte opnieuw de ontembare geestkracht in Raffles, die hem voor het eerst sinds lange tijd een ogenblik dreigde te verlaten bij het vooruitzicht op die vreselijke marteldood. Hij liep haastig naar de vrouw toe en zei op dringende toon :

— In 's hemelsnaam, probeer u nog te beheersen. Kunt u mij antwoord geven op mijn vragen ? Hebt u iets, waarmee ik de touwen zou kunnen doorsnijden, waar ik mee gebonden ben ?

Sherah schudde langzaam het hoofd, met een pijnlijke trek op het knappe, marmerbleke gezicht.

— Geen speld, geen haarnaald, geen gesp ? drong Raffles aan.

De vrouw opende plotseling de ogen en richtte zich op. Zonder zich een ogenblik te bedenken maakte zij de grote gouden gesp los, waarmee de sluier aan haar hals was vastgemaakt en hield hem Raffles voor, terwijl zij de sluier met de hand vastgreep.

— Probeer daarmee de touwen uit te rafelen, zei Raffles haastig. Doe het zo snel mogelijk, bedenk dat iedere sekonde kostbaar is.

Hij ging met de rug naar haar toe staan, hief zijn handen zo hoog mogelijk op en op hetzelfde ogenblik voelde hij hoe de scherpe punt van de gesp het touw begon te bewerken.

Na enige ogenblikken voelde Raffles hoe het touw begon te splitsen, een wanhopige ruk, hij was vrij. Zonder zich om te draaien, zei hij, terwijl hij het touw van zijn polsen losmaakte op zachte toon :

— Steek nu uw sluier weer vast, Sherah. Ik dank u, misschien is nu nog niet alles verloren.

Maar de rampzalige favorite kon zich nauwelijks meer staande houden, want de zolen van haar dunne sandalen waden al bijna verteerd door de hitte van de ijzeren plaat.

Raffles zag het en hij aarzelde geen ogenblik.

Zonder zich te bedenken knielde hij neer op de gloeiend hete vloer, die langzaam, martelend langzaam van kleur begon te veranderen en over een half uur donkerrood zou zijn en begon vlug zijn schoenen los te rijgen.

Hij richtte zich weer op en zei op bevelende en toch zachte toon :

— Neem mijn schoenen, Sherah, de zolen zijn dik en zij zullen u nog enige tijd tegen de grootste hitte beschermen.

Sherah was maar een zwakke vrouw, zij had al te veel geleden, zij aanvaardde het offer en stapte haastig in de schoenen van Raffles, terwijl zij hem met omfloerste ogen aankeek en met sidderende stem zei :

— Dank, vreemdeling, dank.

Maar Raffles liep de vierkante toren-

kamer al rond en onderzocht de muren, die enige voeten boven de vloer al knap warm waren, zodat men de hand slechts kort tegen de stenen kon houden. Het was duidelijk dat de muur heel dik moest zijn, wat ook duidelijk te zien was aan de brede vensternissen, hoog boven zijn hoofd.

Toen onderzocht hij de deur. Hij tastte in zijn zakken, hij vond er niets, niets.

Het zou onmogelijk zijn, deze ijzeren deur te openen. De vloer werd intussen steeds heter en het was hem een ondraaglijke marteling, op zijn blote voeten te lopen.

Hij keek naar Sherah. Zij zat in een hoek neergehurkt en scheen in een toestand van halve zinsverbijstering de onvermijdelijke dood af te wachten.

Raffles had direkt gemerkt dat de vloer in het midden het heetst was en hij probeerde nu in een van de hoeken een plek te vinden, waar het mogelijk zou zijn, even stil te staan en te denken, te denken. Want hij moest iets vinden.

Weer begon hij zijn rondgang, maar hoe moedig Raffles ook was, hij voelde dat zijn krachten hem gingen begeven. De hitte in de torenkamer was bijna ondraaglijk geworden.

Hij voelde hoe zijn aderen aan de slapen opzwellen, hoe het zweet hem van het gezicht droop, hij zag schitterende punten snel voor zijn ogen heen en weer schieten en zijn hart klopte met woeste slagen tegen zijn ribben.

Toen drong er een eigenaardig gesuis in zijn oren door, als het geluid van een verre branding en hij begreep, dat het einde nu snel naderde. Zijn tong, droog als kurk, kleefde tegen zijn gehemelte en toen hij iets wilde zeggen tegen de vrouw, die roerloos in een hoek zat neergehurkt, bleek hem dit onmogelijk te zijn ; hij kon maar enkele onverstaanbare klanken uitstoten. Raffles rukte zich het sporthemd van het lichaam, dat hem een gloeiend pantser leek, dat hem zou laten stikken en hem de huid verbranden.

Het suizen in zijn oren werd sterker,

een rode gloed golfde voor zijn ogen op en neer, het vlees van zijn voetzolen begon te sissen...

En toen, op het ogenblik, dat de lucht van zijn eigen schroeiende vlees hem in

de neusgaten drong en hem alle zelfbeheersing dreigde te ontnemen, ving zijn oor een geluid op, dat van boven kwam.

Het was het rinkelen van brekend glas.

HOOFDSTUK VI.

BIJ DE TOREN

Charles Brand en Henderson hadden hun paarden de sporen gegeven en reden zo snel de dieren hen wilden dragen.

Brand bekommerde zich helemaal niet om zijn wonde, ofschoon deze hem veel pijn deed.

Het was hem voldoende, dat het bloeden had opgehouden en hij voelde zich in staat, bergen te verzetten, om de man te redden, naast wie hij de beste jaren van zijn leven had doorgebracht.

Wat Henderson betreft, hij verkeerde in een staat van opwindning en van woede, die hem zeker tot gekke dingen zou hebben verleid, wanneer Brand er niet geweest was om hem in toom te houden.

Zij moesten halverwege een grote omweg maken, om de soldaten te voet te ontwijken en toen zij weer op de weg waren, scheen Brand plotseling iets in te vallen.

— Luister eens, James, begon hij. Er moeten vier soldaten te voet zijn geweest. Zie je kans, met mijn hulp dat viertal te overrompelen?

— Ik zal ze in kleine stukjes hakken, mijnheer Brand.

— Dat verlang ik niet van je, James.

Het is voldoende als wij hen overvallen en voor enige uren machteloos maken; ik heb van twee van hun uniformen nodig.

De plek was bij uitstek geschikt voor een hinderlaag, zoals deze door Brand was uitgedacht.

Aan weerskanten van de vrij brede weg strekten zich bossen uit en tussen de tamarindebomen stond hier rechts van de weg een kleine vervallen hut van bamboe.

Zij voerden de paarden haastig van de weg af, bonden ze vast aan een palmboom, keerden terug en vatten post achter het bamboehuisje.

Beiden hadden zich gewapend met 'n flinke knuppel van taal, zwaar hout, door Henderson met zijn kapmes van een boom gesneden. Zij hoefden nauwelijks vijf minuten te wachten, of in de verte naderden regelmatige voetstappen.

Het waren de vier geharnaste soldaten met hun schilden, lansen en kromzwaarden, die het gevolg hadden uitgemaakt van de rampzalige Sherah. Niets vermoedend kwamen zij dichterbij en nauwelijks waren zij de bamboehut ge-

passeerd of Henderson viel als een bom in hun midden.

Zijn knots hield onverbiddelijk onder hen huis en binnen enkele ogenblikken lagen twee van de soldaten op de grond, door een slag op het hoofd, die hun helmen had gedeukt, alsof het lege eierschalen waren geweest.

De anderen waren er in geslaagd hun zwaarden te trekken en een van hen hakte de zware knots in de hand van de reus met een enkele slag glad midden door.

— Nu, het stompje is nog net voldoende om je dat betaald te zetten, lelijke bruine aap! riep Henderson verontwaardigd uit en het stompje daalde met zoveel kracht op het hoofd van de zwaargewapende soldaat neer, dat hij als een blok omviel en naast de weg rolde.

De vierde soldaat, die het beste deel van de moed koos en hard aan de haal wilde gaan, zag zich hierin belemmerd, want Brand smeedt hem behendig zijn knuppel tussen de voeten en het had weinig gescheeld of de Hindoe had zich aan zijn eigen lans gespietst bij zijn val. Hij liep nu alleen een bloedende wond op en liet zich, zonder een vin te verroeren, door Brand binden met zijn eigen heupdoek.

De andere soldaten werden op dezelfde manier behandeld en toen zij weer tot hun positieven kwamen en konden lopen, dreef Henderson hen, een van hun lansen in iedere vuist, het bos in, net zoals een herder het de koeien doet: een kleine prik met de lans in een van hun tederste lichaamsdelen was steeds ruimschoots voldoende om hen tot spoed aan te manen.

Bij een dikke boom angekommen, niet al te ver van de weg, zodat men hen bij het krieken van de dag zou kunnen zien en bevrijden, werden de Hindoe's rug aan rug gebonden en gekneveld, zodat er geen sprake van ontsnappen kon zijn.

Brand maakte intussen vlug de paarden los, ruimde « het slagveld » op en vervolgde toen met Henderson zijn weg, maar pas nadat zij de grootste van de soldaten ontdaan hadden van zijn ma-

liënkolder, zijn helm en zijn beenstukken en deze bewerking hadden herhaald bij een van de andere soldaten.

Zij stegen snel weer te paard en reden zo vlug zij konden verder, zonder iemand tegen te komen, totdat zij plotseling, bij een kromming van de weg, het paleis van de Maharaja in het oog kregen, even buiten de stad Sonaripur gelegen.

Zij stegen hier af, brachten de paarden het bos in, ontdeden ze van het bit en bonden hen met wat speling vast aan een boom, zodat de dieren zouden kunnen grazen.

Brand haalde de kleine tas te voorschijn met erin de kleurmiddelen, die Raffles vaak met zoveel succes had gebruikt en een ogenblik daarna waren de beide mannen bezig, zich bij het gedempte licht van een zaklantaarn als Hindoe's te vermommen.

Henderson zag er inderdaad indrukwekkend en formidabel genoeg uit, toen hij zich gedost had in de maliënkolder, die hem eigenlijk veel te nauw was, zodat hij zijn jas moest prijsgeven, de helm op zijn hoofd had gezet en het zwaard had gegrepen.

De beide mannen voorzagen zich van alles, wat zij dachten nodig te hebben, onder andere een lang touw, met aan het einde een haak en overtuigden zich daarna of hun revolvers geladen en hun munitietassen goed voorzien waren.

Links van de verblijfplaats van de Maharaja strekte zich 'n grote tuin uit, vol palmbomen, accacia's en wilde rozen.

Deze tuin was door een lage muur omgeven, waar men gemakkelijk overheen kon stappen, maar onder de paleismuur liepen schildwachten heen en weer die niet alleen met een zwaard, maar ook met een modern Engels geweer gewapend waren.

De beide mannen bleven hier dan ook niet wachten, maar besloten eerst hun tocht verder voort te zetten en te proberen de achterkant van het paleis te bereiken, om daar een poging te wagen erin door te dringen.

En terwijl zij zo voorzichtig verder slopen, ving hun oor in de stilte van de

nacht plotseling de kreet van de nachtuil op...

De beide mannen hieven tegelijkertijd het hoofd op en staarden elkaar aan.

Henderson wilde al het sein beantwoorden, toen Brand hem snel de hand op de mond legde en fluisterend zei:

— Stil, James. Niet antwoorden; dat kan mylord misschien in nog groter gevaar brengen. Niemand mag weten, dat wij hier zijn. Het geluid kwam van die kant.

En Brand wees naar een vrij hoge muur tussen twee lage torens.

Maar plotseling bukte hij zich en trok Henderson met zich mee achter 'n dicht begroeid tamarindebosje.

— Wat is er, mijnheer Brand?

— Kijk daar eens, James, zei Brand, zachtjes fluisterend.

Hij wees op de muur van het paleis, die op verscheidene plaatsen onderbroken werd door smalle, zwaar getraliede ramen.

En achter deze ramen scheen zich nu een lichtschijnsel voort te bewegen in de richting van de noordelijkste toren.

Het rossige schijnsel verdween telkens, om dan opnieuw weer te voorschijn te komen achter een van de boogvensters.

Blijkbaar bewoog zich daar 'n kleine stoet van mannen, van wie de schaduw onduidelijk zichtbaar waren op het grasveld, dat zich achter het paleis uitstrekte.

Steeds verder ging de stoet, tot hij bijna de toren bereikt scheen te hebben en toen was het alsof het lichtschijnsel plotseling werd uitgedoofd.

De twee mannen bleven nog enige tijd zwijgend achter de tamarindestruiken neergehurkt zitten, met kloppend hart en alle zenuwen gespannen.

— Wat zou dat te betekenen hebben, mijnheer Brand? vroeg Henderson, na enige ogenblikken, op zacht fluisterende toon.

— Ik kan het je niet zeggen, James, maar ik vermoed, dat men mylord net heeft weggevoerd naar die toren daar. Ik kan echter niet begrijpen, waarom

dat is, maar het is zeker niet veel goeds.

— Dan moeten wij dadelijk handelen, mijnheer Brand, zei de reus opgewonden. Die muur daar is niet al te hoog, wij moeten er over heen.

Behoedzaam slopen de beide mannen verder door het hoge gras. Henderson had zijn sterk mes in de vuist geklemd, gereed om ieder ogenblik toe te stoten als er gevaar dreigde.

Zij konden de toren tot op bijna tien meter naderen, maar verder konden zij niet, want aan de voet van de toren stonden twee schildwachten, het geweer in de hand, met het gezicht naar de vlakte en op gedempte toon met elkaar pratend.

Het zou zelfmoord geweest zijn, op dat moment op te springen en te proberen, die mannen onschadelijk te maken, want de vlakte was helder door de maan verlicht en zij zouden onmiddellijk gezien worden.

Juist op het ogenblik dat hij zich ondanks alles, alleen met zijn mes gewappend, op de beide schildwachten wilde werpen, liepen deze weg in tegenovergestelde richting; een van hen keerde nu langs de zijmuur van het paleis terug, de andere volgde met langzame passen de achterste muur, die op de vlakte uitkwam.

De beide mannen keken elkaar even aan en kropen toen zo snel zij konden op hun buik naar de voet van de vierkante toren.

Nauwelijks kon Brand een kreet van afgrijzen onderdrukken, toen hij de hand tegen de muur legde; hij was gloeiend heet.

Brand wist maar al te goed hoe de oosterlingen hun slachtoffers martelen; hij had begrepen.

Vlug vertelde hij Henderson zijn vermoedens.

Op dit ogenblik keerde een van de beide schildwachten op zijn ronde terug. Het was een groot geluk voor de beide mannen, dat de andere schildwacht blijkbaar op het einde van zijn ronde een ogenblik werd opgehouden door een kameraad, die een ander gedeelte van de muur moest bewaken, an-

ders zouden de twee schildwachten tegelijkertijd de toren hebben bereikt en zou het heel moeilijk voor hen zijn geweest, zich verborgen te houden.

Nu hurkten zij neer achter de hoek van de toren en toen de schildwacht nog maar twee stappen behoefde te doen, vloog Brand als een panter op hem toe en trof hem zo hevig tegen de kin met zijn gebalde vuist, dat de man met het hoofd tegen de muur viel en zonder een geluid te geven, roerloos bleef liggen.

In een oogwenk had Henderson hem een prop in de mond geduwd, zijn handen en voeten gebonden en hem vlug in de schaduw van de muur getrokken. Nauwelijks was dit gedaan of de voetstappen van de andere schildwacht werden hoorbaar.

Onbeweeglijk, klaar voor de sprong,

wachtten Brand en Henderson zijn komst af.

Nog een paar stappen... toen stortten zij zich op de Hindoe, die een doffe kreet slaakte en zich uit alle macht verweerde. De reus had hem van de grond getild en drukte hem nu uit alle macht tegen de muur, terwijl de Hindoe vergeefs probeerde, zijn dolk te grijpen, die in zijn gordel stak. Brand pakte hem het wapen af en slingerde het ver weg. Daarop bond hij de armen van de soldaat op diens rug met behulp van zijn eigen hoofddoek, die van sterke zijde was gemaakt. Al eerder had hij de Hindoe een prop in de mond geduwd, om hem het schreeuwen te beletten.

Het had nauwelijks vijf minuten geduurd om de beide schildwachten machteloos te maken.

HOOFDSTUK VII.

DE REDDING

Brand dacht enige sekonden na, die eeuwen leken voor de ongeduldige Hercules en zei toen :

— De enige manier is, eerst op de muur en vandaar op de toren te klimmen, James. Dat zal de afstand met minstens vijf meter verkorten.

De vierkante hoektorens staken een stukje buiten de ringmuren van het paleis uit en in een van deze inspringende hoeken wilde Brand. proberen, de vijf meter hoge muur te beklimmen.

Tot groot geluk van de beide ondernemende mannen ging juist op dit ogenblik de maan achter de wolken schuil en het werd plotseling pikdonker.

Brand betastte de muur en ontdekte, dat hier en daar de stenen iets naar buiten staken en zo een soort trap vormden.

Er zouden zeker niet veel mannen te vinden zijn geweest, die het waagstuk

aangedurfd zouden hebben langs deze stenen naar boven te klauteren, in de duisternis, zonder te weten, of er aan de andere kant van de muur geen schildwachten stonden, die dadelijk zouden vuren, wanneer zij het minste onraad bespeurden.

Toch aarzelde Brand geen sekonde. Hij zette zijn voet op de onderste steen, hees zich op en tastte met zijn linkerhand, tot hij een nieuw steunpunt had gevonden. Hij scheurde zich de handpalmen open, maar daar lette hij niet op. Onverdroten klom hij hoger, tot hij eindelijk op de rand van de muur zat.

Hij maakte het touw los, dat hij om het middel had geslagen en bevestigde het aan een zware ijzeren stang, die uit de muur van de toren stak.

Daarna liet hij het touw zakken en Henderson begon zich naar boven te werken, waarbij hij zich met beide han-

den-aan het touw vastklemde en met de voeten de uitstekende stenen zocht. Het was een vrij inspannend werk voor de reus, maar hij klauterde niettemin verder en zat enige ogenblikken later blazend naast Brand, die hem de helpende hand had toegestoken.

Deze maakte snel het touw los en vroeg toen op fluisterende toon :

— Je bent vroeger cowboy geweest, James, en ik heb al menig staaltje van je handigheid in het hanteren van de lasso gezien. Zeg mij eens, zie je kans, de haak van dit touw om de rand van die omgang te krijgen, die vlak onder de vensters om de hele toren heen loopt en een soort smal balkon vormt ?

Hij antwoordde niet, nam het touw ter hand, legde het in grote lussen om zijn arm, ging enige passen achteruit en mat zorgvuldig de afstand, zover dit in de duisternis mogelijk was. Toen zette hij zich schrap en wierp het touw. De haak miste het doel en kwam met veel lawaai naar beneden.

Dodelijk verschrikt stonden de twee mannen onbeweeglijk in gebukte houding, de hand aan de kolf van hun revolver. Zou men op een van de binnenplaatsen het lawaai hebben gehoord ? Nee, Goddank, alles bleef stil.

Henderson rolde snel de lasso opnieuw om zijn arm, boog het bovenlichaam zo ver mogelijk naar achteren en slingerde het touw opnieuw omhoog... Brand slaakte een diepe zucht van verlichting : het sterke touw was vastgehaakt achter de ijzeren leuning van het smalle balkon dicht onder het raam, dat hij flauwtjes onderscheiden kon.

Zonder zich af te vragen of de haak hem wel zou houden, zonder een enkel ogenblik te aarzelen, greep Brand het touw met beide handen en begon zich vlug als een aap naar boven te werken, terwijl Henderson op de muur de wacht hield, klaar om iedereen neer te schieten die het waagde, op dit gevaarlijke tijdstip in de buurt te komen.

Binnen enkele tellen had Charles Brand het balkon bereikt en was over de rand van de leuning geklommen. Hij kon een huivering niet onderdrukken,

toen hij tot de ontdekking kwam, dat de stalen haak alleen met het uiterste einde achter de leuning vast zat...

Hij haastte zich de haak beter te bevestigen en wenkte naar beneden, om Henderson te waarschuwen.

Deze klom op zijn beurt naar boven, maar het duurde heel wat langer dan bij de watervlugge en lenige Brand.

Maar hij had het venster al verbrijzeld, waar het smalle balkon op uitkwam en had een blik naar beneden geworpen. Hij kon niet zien, wat daar beneden gebeurde, maar hij begreep het... Een warme gloed sloeg hem in het gezicht. Zijn stem klonk schor, toen hij zich over de leuning heenboog en tot de nog altijd klimmende Henderson zei :

— Haast je, James, haast je, in 's hemelsnaam, de sekonden zijn kostbaar.

Met een uiterste krachtsinspanning werkte Henderson zich over de rand van het balkon, met bonzende slapen en hijgende borst, want hij was zeer zwaar en het touw was dun.

Nauwelijks had de reus zich over de rand van de ijzeren balkonleuning geslingerd, of Brand trok het touw snel op.

— Hoe lang is het, James ? zo wendde hij zich tot Henderson.

— Iets meer dan 25 meter, mijnheer Brand.

— Dan geve God, dat het lang genoeg is, antwoordde Brand.

Hij had al het glas uit de smalle venstersponning verwijderd en boog zich nogmaals voorover.

Een hitte als van een oven sloeg hem tegemoet, maar hij bleef naar omlaag turen, tot hij daar beneden een paar vage gedaanten meende te ontdekken.

Hij trok zijn hoofd terug en zei op zachte toon tot Henderson :

— Zij zijn daar beneden, James, en zij leven nog. Laten wij ons in 's hemelsnaam haasten.

Hij liet het touw in het binnenste van de toren zakken en maakte het einde, met de stalen haak stevig aan de ijzeren balkonleuning vast. Toen boog hij zich opnieuw door het raam en wachtte met kloppend hart. Tot zijn innige

vreugde bemerkte hij, dat het touw strak werd getrokken, het had dus de bodem bereikt en Raffles had het kunnen grijpen.

Maar toen er niets gebeurde, werd hij ongerust en waagde het op gedempte toon naar beneden te roepen :

— Waarom klim je niet naar boven, Edward ? Ben je te zwaar gewond ?

Als enig antwoord kwam het bevel :

— Haal het touw op, maar snel, als-jeblijft, snel. Ik kan het niet langer dan enige minuten meer uithouden, dan ben ik bewusteloos.

Brand trok aan het touw, spande zich tot het uiterste in, maar de last was voor zijn krachten te zwaar.

Hij maakte plaats voor Henderson en zei op hese toon :

— Probeer dat touw op te trekken, James, ik kan het niet.

Zonder een woord te zeggen bukte Henderson zich over de vensterbank, greep het touw met beide handen en begon het in te palmen.

Het was een heel zwaar werk en niet veel mannen zouden in staat geweest zijn het Henderson na te doen. Maar hij wilde het niet opgeven. Alle spieren van zijn krachtig lichaam waren gespannen als staalkabels en het zweet gutste hem van zijn gezicht, maar hij zette door.

Tenslotte zag Brand iets wits verschijnen vóór de vensteropening.

Hij wrong met moeite zijn arm langs het zware lichaam van Henderson en het volgende ogenblik trokken de beide mannen een bijna naakte bewusteloze vrouw door de opening.

De ongelukkige werd direkt op het smalle balkon neergelegd, het touw werd van haar lichaam losgemaakt en Brand liet dit onmiddellijk weer door de vensteropening naar beneden zakken.

Het touw werd opnieuw strak getrokken en Brand begreep, dat Raffles nog de kracht had zelf naar boven te klimmen.

Hij boog zich over de rand van de vensternis en zag inderdaad hoe Raffles langzaam en met inspanning van al zijn krachten omhoog klauterde. Doodsbleek keek Brand toe. Nu en dan riep hij hem

op gedempte toon enige bemoedigende woorden toe.

Maar toen Raffles op nog maar een paar meter van de vensteropening was, schenen zijn krachten hem te begeven ; hij hield op en scheen onmogelijk verder te kunnen gaan.

— Help hem, James, help hem ! riep Brand, terwijl hij Henderson in de borst greep, gek van schrik en ontzetting.

Weer bewoog de reus zich voorover, greep het touw vast en trok Raffles, die met beide armen gestrekt aan het touw hing, naar zich toe.

Het was hoog tijd, want enige seconden later zou hij het bewustzijn hebben verloren en te pletter zijn gevallen op de gloeiende bodem van de toren.

Brand kreunde zachtjes van medelijden en afschuw, toen hij het gehavende lichaam van Raffles zag, met alleen de leren rijbroek aan, doodsbleek gezicht, verwarde haren en de voetzolen vuurrood met brandblaren.

Nauwelijks voelde Raffles dat hij in veiligheid was, of hij werd bewusteloos en machteloos gleed hij uit de handen van de reus op het smalle balkon. Een ogenblik keken Henderson en Brand elkaar zwijgend aan.

Brand knielde naast Raffles, haalde uit een klein étui van geel leer een kleine flacon met een heldergroene vloeistof gevuld en goot daarvan enige druppels tussen de lippen van de bewusteloze Raffles.

Hij herhaalde deze bewerking bij She-rah, die daar bleek als een lijk lag, en wachtte, iedere zenuw gespannen, want het was heel goed mogelijk, dat de soldaten van de Maharaja binnen een kwartier zouden gaan kijken, hoe het met hun slachtoffers stond.

Wanneer zij de gevangenen niet meer zagen, zouden zij natuurlijk dadelijk de samenhang begrijpen en dan was het lot van de vier mensen op de toren twijfelachtig. Hij lulsterde dan ook met grote aandacht naar het minste gerucht, dat tot hier doordrong. Hij hoorde nu en dan voetstappen, het gekletter van een wapenrusting, het hinniken van

een paard ; maar men scheen nog niets ontdekt te hebben van wat zich om en in de toren had afgespeeld.

Maar toen het bewustzijn niet terugkwam, durfde Brand niet langer aarzelen.

— Luister, James, zo wendde Brand zich tot de reus. Wij moeten tot iedere prijs vluchten, want zodra de soldaten de deur van de gloeiende kelder openen, zijn wij verloren. Wij zullen eerst samen mylord aan het touw laten zakken, want hij is het zwaarst. Ik zal dan langs het touw naar beneden klimmen en hem losmaken, waarop jij het touw weer kunt inpalmen en dan alleen de vrouw moet laten zakken, om tenslotte zelf naar beneden te klauteren. Vooruit, er valt geen tijd te verliezen.

Het touw werd onder de oksels van Raffles vastgemaakt, Henderson tilde hem voorzichtig over de leuning en daarop lieten de beide mannen het touw vieren. Zodra het lichaam aan de buitenkant van de muur op het gras werd neergelaten, liet Brand zich vliegensvlug zakken, knoopte het touw los en zag hoe Henderson het snel inpalmde.

Een minuut later daalde het lichaam van de bewusteloze favorite ; Brand maakte het touw van haar lichaam los en Henderson liet zich op zijn beurt vlug naar beneden glijden. Zonder een seconde te verliezen nam de reus het lichaam van Raffles in zijn armen en droeg hem als een kind weg.

Brand tilde de nog altijd bewusteloze vrouw van de grond en droeg haar niet zonder moeite weg, want haar ravenzwart buitengewoon lang haar bleef elk ogenblik haken aan de takken. Hijgend bereikte hij tenslotte de plek, waar de paarden waren achtergelaten, die zij gelukkig op dezelfde plaats, rustig grazend terugvonden.

En juist toen Henderson Raffles uiterst voorzichtig op de grond legde, sloeg deze de ogen op en liet zijn blikken om zich heen dwalen.

Toen vroeg hij met zachte, maar duidelijke stem :

— Is de vrouw gered ?

— Ja.

— Ik dacht het wel, bromde Henderson voor zich heen. Hij denkt natuurlijk allereerst weer aan anderen. Wel, de vrouw is zo gezond als een vis, bij hem vergeleken. Zij zal het alleen nogal koud hebben, want bepaald véél heeft zij niet aan.

— Wikkel haar in een van de paardendekens !

— En u dan ? Uw bovenlijf is ook bloot ! riep Henderson verontwaardigd uit.

— Ik ben een man, zei Raffles kortaf. Rijd naar de ruïne van de tempel. Daar is een ondergronds hol ; je herinnert je, dat wij het pas eergisteren ontdekt hebben en juist van plan waren het te onderzoeken, toen dit onaangename incident zich voordeed. Daar kunnen wij voorlopig blijven, want al spijt het mij, ik moet wel bekennen, dat ik de eerste dagen weinig gelegenheid zal hebben van mijn voeten gebruik te maken.

Brand had intussen de paarden het bit weer aangelegd en de dieren losgemaakt. Hij steeg in het zadel en Henderson stak hem de in de paardendeken gewikkelde vrouw toe, alsof zij een pop was.

Daarop tilde hij Raffles van de grond, en zette zijn meester schrijlings op de nek van zijn eigen paard, steeg in de stijgbeugel, omvatte Raffles, die afschuwelijke pijnen leed, maar geen klacht liet horen, met de linkerarm en bestuurde zijn paard met de rechterhand.

Zo snel mogelijk werd de terugweg aanvaard en nauwelijks hadden zij de bouwval van de oude tempel bereikt, of zij liepen naar een hoek van de half onder het puin bedekte binnenplaats, waar een met stenen bedekt luik was.

De vrouw moest gedragen worden en ook Raffles kon onmogelijk lopen op zijn half verbrande zolen. Henderson tilde hem niet zonder moeite op en de twee gewonden werden langs een stenen trap naar beneden gedragen.

Zij werden op de grond neergelegd, op een bed van varens en daarna gingen Henderson en Brand in allerijl alles

verzamelen wat hun aanwezigheid zou kunnen verraden.

Tenslotte, daalden ook Henderson en Brand in de keldertempel af, het luik werd gesloten, er werd licht gemaakt met behulp van een elektrische zaklantaarn en van dit ogenblik af waren zij betrekkelijk veilig, want niemand zou hen hier zoeken.

Nog slechts een week en Raffles zou voldoende hersteld zijn om nieuwe avonturen tegemoet te gaan. En van welke aard zijn eerste avontuur zou zijn, bleek duidelijk uit het antwoord, dat hij aan Brand gaf, toen deze hem vroeg, wat hij van plan was te doen, zodra hij hersteld zou zijn :

— Afrekenen met Ram Kazilbash !

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Schat van Siva

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰
Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. **Het sombere geheim** door E. M. Barker. — 2. **Vuisten contra revolvers** door Clem Colt. — 3. **Grafsteen van een moordenaar**. — 4. **Schuldig**, beide door William Colt Macdonald. — 5. **Lasso**. — 6. **Tot het bittere einde**. — 7. **De Genadeslag**, alle door Gladwell Richardson. — 8. **Gangsters van het Westen**. — 9. **Met vaste hand**, beide door F. C. Robertson. — 10. **Dynamiet** door W.C. Tuttle. — 11. **Vergelding** door Frank Warner. — 12. **Bestemd voor de strop** door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kosten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 35,40**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. : 67007
Postr. 60092
Gem. Giro
N. 2266